

което имъ се дължи като на победени се противопоставя на задържането имъ като обикновени вулгарни затворници" — чл. 75 Америк. инструкция; чл. 5.Х. Правилникъ.

Презъ време на войната, на разни мяста бѣха образувани пленически лагери. За голъмо съжаление трѣбва да се отбележи, че често пъти военнопленниците не само войници, но и офицери биваха третирани жестоко и отъ дветѣ воюващи страни. Често тѣ биваха изпращани на непосиленъ трудъ въ маларични места полуголи, хранени само съ най-долнокачественъ хлѣбъ, заграждани съ телени мрежи и пр. пр.

3. Прекратяване на пленничество. Обикновено то престава съ преустановяване на военниятъ действия, било вследствие единъ вр. премирие или вследствие сключването на окончателенъ миръ. Въ първия случай това става съ специаленъ договоръ или текстъ отъ договора за примирянето, като се уговорята условията при които ще стане взаимната размѣна на пленниците. Най-често предметъ на размѣната сѫ болниятъ и станалиятъ негодни повече за война лица. Напр. въ балканската война презъ Май 1913 г. Съюзниците сключиха съ Турция премирие, при което биха размѣнени пленници. Сѫщото презъ последната война между Франция и Германия. Обикновено задържането на пленниците се избѣгва. Първо — отъ чисто хуманни причини, второ — поради економия на материалните средства, необходими за издръжката имъ. Затова чл. 20 отъ Х. Правилникъ казва: "Възвръщането на военнопленниците трѣбва да се извръща въ възможно най-късъ срокъ".

Въ М. Договори въпроса за пленниците се ureжда съ Версаилскиятъ — чл. 214 и след., Сень-Жерменскиятъ — чл. 160 и след. и пр. България преди Н. М. Договоръ подписа на 29 Септември 1918 г. съ Главнокомандуващия Съглаш. войски Конвенция за спиране военниятъ действия. Въ чл. 5 на сѫщата се казва: "Българските войскови части намиращи се западно отъ Скопския меридианъ и принадлежащи на 11-та Герм. Армия, ще сложат оржието и ще се считатъ до нова заповѣдь за военнопленени; офицерите ще запазят оржието си", а въ чл. 6: "Българските военнопленени ще бѫдат до сключването на мира, употребени за работа въ Ориента отъ съюзните армии, безъ взаимност по отношение на съюзните военнопленени. Тѣзи последните ще бѫдат веднага предадени на съюзните власти, а интернираните гражд. лица ще бѫдат напълно свободни да се завърнатъ по домовете си". . .

Отъ цитираната Конвенция се вижда, че понятието военнопленникъ се измѣсти и се замѣни съ новъ видъ пленничество. Тенденцията на това задържане, съ което се нарушиха флагрантно принципите на Межд. Право, явствува най-добрѣ отъ чл. 6: "тѣ ще бѫдат употребени за работа въ Ориента". Голѣми бѣха страданията на българските герои на които бѣше предопределено да дадѣтъ и тая жертва предъ олтаря на отечеството. За българския народъ тѣ не сѫ били въ плѣнь, тѣ бѣха заложници. За това въ следващите редове не ще бѫдат показани въ числото на пленниците!

Съ подписването на Воената Конвенция отъ 29.IX.1918 г. за спиране на военниятъ дѣйствия, предадени бѣха на Съглашението частите отъ 1-а пехотна дивизия, 6-а пехотна дивизия, сборната дивизия, българските части отъ 302-а германска дивизия съ респективните имъ тилни и обозни части находящи се на з. отъ Скопие.

Къмъ средата на Юли 1920 г. числото на българските пленници и заложници съ по данните на Шаба на Армията е било¹⁾:

1-а пех. Соф. дивизия	27,000
6-а , Бдинска дивизия	26,000
Сборната дивизия	26,000
Български части отъ 302-а герм. дивизия	7,481
Тилни и обозни части	4,915
Пленени презъ разни времена по рано	20,415
Всичко	111,811

Възвръщането на военнопленниците и заложници не се извръши тѣй както предписва чл. 105. Естествено е, че веднажъ даденото право да бѫдат употребени въ работа и то не само по-рано пленените, но и ония, които за тая цель се взеха, като „пленници“.

¹⁾ Нахоядящи се въ България военнопленници следъ 1918 год. сѫ били въ ограниченъ размѣръ, тѣй като съ Брестъ-Литовски и Букурещки мирни договори отъ 9. II. 1918 г., 3. III. с. г. и 7. IV. с. г. пленените, най-вече румънски войници и офицери, сѫ били предадени.